

Rodul binecuvântat al suferinței

VIAȚĂ CREȘTINĂ

Diacon TRAIAN FLOREA,
Biserica Pentecostală Nr. 1, Cluj-Napoca

Într-un fel, suferința este caracteristica inevitabilă a acestei vieți. În înțelegerea suferinței pornim de la obișnuitele întrebări: *Dacă Dumnezeu ne iubește, atunci de ce îngăduie suferința? De ce au parte de suferință și credincioșii?*

Aceste întrebări sunt folosite adesea de necredincioși, pentru a-și justifica necredința, fiind puse de aceștia la modul retoric... Ceea ce ei ar dori să comunice prin aceste întrebări este că suferința ne dovedește fie absența lui Dumnezeu, fie lipsa bunătații sau puterii Lui.

Sunt și unii necredincioși care se întreabă în mod sincer: *de ce există necaz?* Ei pot dezlega enigma suferinței în măsura în care sunt gata să audă răspunsul lui Dumnezeu. Domnul îi cheamă să se încreadă în El și să pornească la pas cu El, în marea aventură a vieții.

Trist este că, uneori, în situații neplăcute, chiar și unii credincioși se întreabă: *De ce există suferință? Cum se împacă suferința cu un Dumnezeu omniprezent, atotputernic și nemărginit în iubire?*

Pe tot parcursul vieții suferim. Suferința este o realitate. Ea nu este un scop al vieții, chiar dacă aceasta era afirmația lui Elifaz din Teman în cuvintele: *„Omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare”* (Iov 5:7). Venim în această viață și întâlnim la tot pasul suferință în diverse forme: fizică, emoțională sau spirituală. Astfel, întâlnim boală, pericole, suferința celor dragi, moartea copiilor, a părinților, a celor apropiați. De asemenea, oamenii se confruntă cu disprețul, singurătatea, lipsa unui scop în viață, trădarea, problemele sociale, problemele financiare, nesiguranța, ca să numim numai câteva dintre provocările vieții, generatoare de suferință.

Omul suferă în această viață, deși nu se naște ca să sufere. Suferința nu este scopul vieții, dar adesea este calea de a ne atinge țelul în viață.

Problema suferinței o putem aborda

din două perspective. Pe de o parte, putem vorbi de suferința tuturor oamenilor în general, ca o componentă a vieții. Adesea cei necredincioși nu sunt gata să audă răspunsul lui Dumnezeu la această provocare, ci vor doar să-L acuze pe El pentru suferința lor.

Pe de altă parte, putem aborda suferința credincioșilor. Aceștia sunt mereu gata să audă ce zice Domnul despre suferința lor și, chiar atunci când Domnul tace, ei înțeleg că suferința poate fi transformată în binecuvântare, dacă se încred în El.

Suferința credincioșilor este o realitate. Uneori suferă mai mult decât necredincioșii. Asta spune Asaf: *„Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți, când vedeam fericirea celor răi. [...] N-au parte de suferințele omenesti și nu sunt loviți ca ceilalți oameni. Degeaba, dar, mi-am curățit eu inima... [...] ...căci în fiecare zi sunt lovit.”* (Psalmul 73.3,5,13,14).

Sunt câteva motive pentru care oamenii suferă:

Suferința datorată păcatului

Odată cu intrarea păcatului în lume a intrat și suferința. Uneori, suferința este o consecință directă a păcatului personal, dar nu întotdeauna este așa. Asaf zicea: sunt lovit în fiecare zi, cu toate că mi-am curățit inima în nevinovăție. De aceea, atunci când suferim, trebuie să ne întrebăm dacă atitudinea sau acțiunile noastre sunt cauza problemelor, dar nu trebuie să ne învinuim neîntemeiat. Cu atât mai mult, când suferă vreun semen de-al nostru nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii privind vinovăția sa, deși, ca oameni, suntem înclinați astfel. Ucenicii l-au întrebat pe Domnul Isus despre orbul din naștere: *„Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?”* (Ioan.9:2). În acel caz nu păcatul personal era motivul suferinței.

Unii credincioși, fără să își dea seama trăiesc o teamă exagerată. Ei suferă dato-

Continuare...

„Nu trebuie a se întrista creștinii când pătimesc pentru Hristos, așa cum nu se rușinează și nu se întristează când primesc un dar.

Suferința este darul lui Hristos.” (Teofilact)

„Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” (Romani 8.18).